

párrast árra kõrjasid. — Ennäh, útle weel teinekord, et esel rummal loom!

Keik te sureks.

Saks: (útleb omma poisile) Juhhan, sa tead, et ma naest tahhan wötta, ja se woib olla, et pruut omma emmaga mind waatma tullevad, ja mind koddo ei olle, kül nad siis so käest küssivad, kas mul rahha ja warra on, — siis te keik suremaks kui ašsi on, sa tead, naesterahwad armastawad sedda, — kül ma siin ka siis meles pean.

Juhhan lubbas fanna kuulda.

Nattokesse aea párrast tüssid ka tõestet ta pruut ja ámma eit senna. — Kui ühte ja teist oolid kõnnelenud, töusis járgminne kõnne:

Ámma eit: Juhhan, útle, n'a meite wahhel, kas so herral on ka rahha ja warra?

Juhhan: Ah proua! Hirmus paljo rahha, mitto suurt kotti täit ja teises liinnas ni suur maea, nago kunninga maea!

Ámma eit: On temmal ka kassid ašjo,

fuld förmusid, hobbbe riissto ja muud seddasarnast?

Juhhan: Ah proua! terwed toatäied.

Pruut: Juhhan, et útle ommeti, mis täp se so herral pahhemal pool ninna peal on, kas se on solatügas woi monni mu märk?

Juhhan: Si preili! Se on üks solatügas — agga se posle weel ühti — peaks t'e näggema — keik ta ihho on neid täis nago pihho.

Liibhane paggar.

Paggar juhtub liibhonikko wästo tullemaga, terretab tedda lahkeste ja küssib: „Kust sinna, wanna sõbber, nüüd tuled?“ — „Kust sinno jurest! ostsin seal terve leiva“, — útles liibhonik. „Ühhe leiva? — Kus ta sul siis on?“ — „Veesti taškus!“ naeris liibhonik wästo ja läks omma teed.

Paggarile jäi palk kaela, — mõtles, kuidas sedda koormat liibhonikkule taggasid saaks anda.

Za teggi ašja, jälle liibhonikkuga kõrko sada, — lähhab naerdes temma wästo, útleb: